

gør sig godt i en valgkamp, men som man, når det kommer til stykket, aldrig vil gennemføre?

Bod og bedring er den sang, som regeringen gang på gang har sunget om udlændingeloven. Vi har hørt det igen og igen, at nu var udlændingeloven så stram, som den kunne blive. Vi får gang på gang at vide: Nu er der sat prop i, nu er der strammet op, nu sker der en opbremsning i antallet af nye udlændinge i Danmark. Det er jo en diskussion, som man dårligt kan tage her i dette hus, selv om det bekymrer mange mennesker uden for huset.

For kort tid siden var biskoppen fra Haderslev Stift, Niels Henrik Arendt, ude med et ualmindelig klart budskab. Det går alt for stærkt med indvandringen, sagde han. Hver gang vi får integreret 5 indvandrere, er der kommet 500 nye til, sagde han. Det er måske trukket meget hårdt op, men det er selve budskabet, man hører fra mange, mange kommuner i de her måneder, også fra de socialdemokratiske borgmestre på den københavnske Vestegn. De oplever, at antallet af flygtninge og indvandrere samt familiesammenføringer eksploderer.

Vi ved godt, at bægeret først blev fyldt op i København, Taastrup, Ishøj, Århus, Odense og andre byer. Hvad gjorde man så? Så vendte man strømmen mod de mindre kommuner, og det er blot et spørgsmål om tid, før bægrene også løber over i de små kommuner.

De skal sørge for bolig, job og anden integration af flere og flere og flere. Ligeegyldigt hvad vi har af diskussion her i huset, så må vi erkende, at der altså findes en grænse for, hvor meget vores kommuner kan gabe over.

Vi konservative har i årevis foreslået en opstramning af udlændingeloven. Danmark giver i dag asyl til mange, som slet ikke falder ind under FN's flygtningebegreb. Retskrav på opholdstilladelse efter de facto-reglen bør fjernes. Det står i det fælles forslag, som er fremlagt af Venstre og De Konservative. Vi vil også skærpe bestemmelsen om familiesammenføring for indvandrere.

Som jeg sagde i forbindelse med kommunerne, må vi nok snart også i dette hus erkende, at der kommer flere, end man har mulighed for at håndtere i samfundet. For integrationen er jo utrolig vigtig. Der er tale om et fælles ansvar. Der er tale om, at vi ikke kan lovgive os ud af det hele. Det tror man indimellem. Det er et fælles ansvar for arbejdsgiveren, for fagforeninger, for kolleger ude på arbejdspladserne. Det gælder alle steder, hvor vi opholder os, dér, hvor vi

bor, dér, hvor vi færdes, i sportsklubber, overalt hvor vi mødes.

Og så er der jo én central hovedvej til ordentlig integration, nemlig at lære sproget. Taler man dansk, er det lettere at få job. Og har man job, hvilket er meget vigtigt, så styrkes tilhørsforholdet til landet. Vejen frem til integration går ad én vej, over sproget. Statsministeren sagde i sin åbningstale, at alle i Danmark skal lære det danske sprog. Hvor er jeg enig. Det er nemlig meget vigtigt, og det har vi konservative sagt år efter år.

Hvad statsministeren ikke sagde så meget om var, hvad regeringen vil gøre på det her område. Men vi må da ikke være så bange for at stille krav til nydanskerne. Et af dem er, at der skal stilles skrappe krav til det at blive dansk statsborger. Vi foreslår, at alle skal kunne tale dansk for at blive dansk statsborger, også dem over 65 år. Eneste undtagelse er dem, der har et handicap, som gør det umuligt.

Vi mener også, at nye statsborgere skal kunne læse dansk. Det behøver jo ikke at være på et niveau, hvor man kan læse en leder i Information, men sådan at man kan læse og forstå en simpel besked eller en meddelelse på en arbejdsplads. Og så forudsætter integrationen, at man ved, hvad man skal integreres i.

Ved siden af sprogundervisningen skal der set med vores øjne være en lige så forpligtende undervisning i dansk historie, retsopfattelse og kultur. Det drejer sig om fælles forståelse. Det drejer sig om at hindre en kommende dyb splittelse i det danske samfund. Det er vor generations ansvar at sikre, at dansk kultur forbliver Danmarks kultur. Vi er 5 millioner danskere. Hvis ikke vi skulle passe godt på Danmark, hvem skulle så?

Statsministeren nævnte i tirsdags, at det er vigtigere end nogen sinde før, at indvandrere kommer i arbejde. Igen må jeg præcisere: Det er jeg meget enig i. Men regeringen peger måske heller ikke denne gang på hvordan? Hvad vil regeringen gøre? Hvilke konkrete initiativer tænker statsministeren på?

Vi kan ikke tale problemerne væk. Der er brug for konkrete initiativer, der øger gevinsten for den enkelte ved at deltage i fællesskabet.

Vi konservative er åbne over for en bred aftale, når der skal forhandles finanslov. Statsministeren havde sine ønsker, vi har vores. Der er brug for tiltag på sundhedsområdet. Vi har stadig væk nogle ventelister, vi skal have set på. Der er brug for tiltag på ældreområdet, på frihed